

Ștefan ROLL – din Ospățul de Aur Noaptea celei din urmă nopți

Un ochi se deschide și planeta cu zăpezile ciufulite în mimoze printr-o lucarnă alunecă, alunecă. Aruncă mânușa apropierii imediate în spirala ștergând contururile, strângând la subțiori munții ca aripile.

În vid nu se mai zărea decât fantoma stelelor stinse de mult și ca o panglică fluidă drumul singur, spre care pașii depuneau o legănare selenară înspre o tăcere fără fortărețe.

Brațele ridicându-se, intuitivele punți toate se prăvăliră în bezne cu fosforice răbufniri. Izolați deci pe un țărm, într-un voal de gheață, prizonieri în colivia unui ceas delimitat și ai unei întoarceri, când carnea e mai vie decât păsările moarte de transparențe în cuiburi – cuvintele se răriseră între noi ca zăbrelile, putând evada printr-însele într-o dezaxare fluidă, într-o desfacere de evantaie în neant, în noi înșine, fără izbăvire, ca-n uși turnante.

Dacă totuși ne-am fi oprit o singură, clipă, un singur pas, am fi înțeles, poate, prinsul de viori putrede al pomilor, îmbrățișați ca pentru o despărțire; am fi mângâiat ferestrele săpate în vitrina nopții ca niște căprioare în gravuri, sub care adormiții străvezii se zbuciumau cearceaful incendiat și alb de vise.

Depășeam peste aceste, o certitudine a clipei, a peisajului confundat cu noi, a realității noastre înșine, spre o metamorfoză a pietrelor în gropi dure, în care mișcările se încătușau; într-o precipitare de fantome, într-o nebuloasă în care brațe interioare jonglau între spațiile strâmte, astrele de celuloid, clepsidrele de cenușă din minutarele, - atâtea câte au rămas pasărei Phoenix în penumbra.

O secundă fulgera dintr-o biografie ca un aquarium de măști în priveliștea neclintită sub ochiul mut al lunii.

Ieșiserăm din not în golul serii, ca animalele din vizuini să privească împrejurul lor dihăniile lemnului; catargul amar al ierburilor se răsturna și un șant ca un dig înainta într-un tunel, în care mâna catastrofelor căuta în van semnalul de alarma, trezind cu un răcnet de cucută apterele fonșind în somn, zvârcolind

insomnia bolovanilor și ridicând în picioare, spre o spaima fără cuprindere, renii cu sângele granulos, măcelăriți în silex. Aduce-vor în cupe clocotita sabia rigidității lunare, mistuirea într-un neant al memoriei ?

Dar atunci...

Un pumnal în noaptea roșie a inimii tale căzu ca o stea și profilul oval al căderii tulbura puțin aerul greu împrejurul nostru ca o armură. Va trebui deci să salvezi trupul tau abandonat și inert, strecurat printre jerbele de sergenți și printre capetele de cai moarte ale felinarelor, pe scara scâncind în lemn, până la camera ta mica, până la carnea ta albă.

Am deschis fereastra și am scos din sertarul ondulat al dantelelor, ultimul lințoliu al lunii, cu care te-am acoperit. Un sergent scurge printr-un fluier metalul văzduhului, încearcă rezistența de tenebre a nopții, dar ființa ta devine tot mai diamantină, tot mai prezentă.

Puțină căldură, câtă îți mai rămăsese, într-o subțioară de opal, a trebuit să o scobesc cu dalta, dar dalta venea în atingere cu pielea ta de petală și mâna se prelungea cu un gât de lebădă, gâtuind, după un umăr, o beregată care era a mea ; o beregată prin care atâtea cântece te-au rotunjit și te-au adiat dinaintea lumii, dinaintea spectacolului neclintit al materiei.

În liniștea și-n pînda mea, pe acoperișuri, tropăiau copitele stelelor, sau rămăsese undeva în aer, rictusul unui țipăt pentru care-mi încordam urechea, îmi înteteam sufletul? Se deschiseseră pe undeva în zăcătorile de metal, ușile, împrăștiind pe drumurile halucinante ale nopții hăitașii îmbibați de sânge, incendiind cu mîrișuri de arme tufișurile de sârma, adușmecând mugetul de fosfor al lămpilor?

Dar îmi poate cineva imputa absența ta, tu care mă păstrezi încă un surâs pe buze ca un porumbel de ghips al vieții ? Există undeva o pedeapsa imanentă a remșării, o justiție ursuza a actelor voluntare? Cine-mi va putea opune o descalificare când faptul săvârșit are în mintea mea justificarea lui neîndoielnică?

Dar iată împrejurul nostru atâtea semeni râncezi cu împrejmuirea lor de gratii, din care nu ne vom putea scăpa. Se aciuie un ascuțiș pieziș pe undeva pândindu-ne arterele? O ură desfășoară în noi steagul coroziv și, sigur că ocupăm un punct central al lumii, ne avântăm suplu ca un jet, spre o statuie vidă a viitorului, întotdeauna deplasat înapoia noastră.

Iată excrescența pupilelor. Cum vei știi să recunoști privirile otrăvite printre ciupercile de iris ale animalului candid și unduios? Fulgerele nerostite, iată-le premerse în caligrafia vie a șerpilor, printre tălpile tale vătămând surâsul jilav al rimelor. Înaintezi spre un adversar închipuit și identificat cu tine, ca într-o

oglinďă în care te privești cu ochii aburiți de aur sau încercuiți de inelul insomn al reptilei.

O înfruntare poate totuși se petrece în cuprinsul clipei nude pentru retina ta modestă, pentru brațul fără îmbrățișare al sufletului.

Spre unde va izbucni, din degetele febrile, locomotiva unei deraieri oarbe? Refulezi roțile halucinante din sânge și sângele se răcește pe frunte în colierul de sudori; mănua de cenușă a binecuvintării se vântură, candelabrul de cărbune al pomilor geme cu luminile scurse în rădăcini pentru iluminarea broderiei viitoarei primăveri.

În mijlocul continentelor somnoroase, numai tu ești viu și aplecat peste un cadavru ca peste un abis. Dacă te-ași întreba că ucigând o viață ți-o dublezi pe a ta, poate fața ți s-ar prăvăli fără regăsire într-un spasm, mințile ți se vor răsfoi spontane, și-ți vor împietri vertiginoase în ochii tăi holbați și— de-abia atunci— moartea ta ar fi o recidivă și nu te va putea izbăvi pentru că — înțelege-mă — oamenii, cu legile ca verigile de fier în nas, te-au împărțit fără sinchisire în criminal, iar pe celălalt, în victimă.

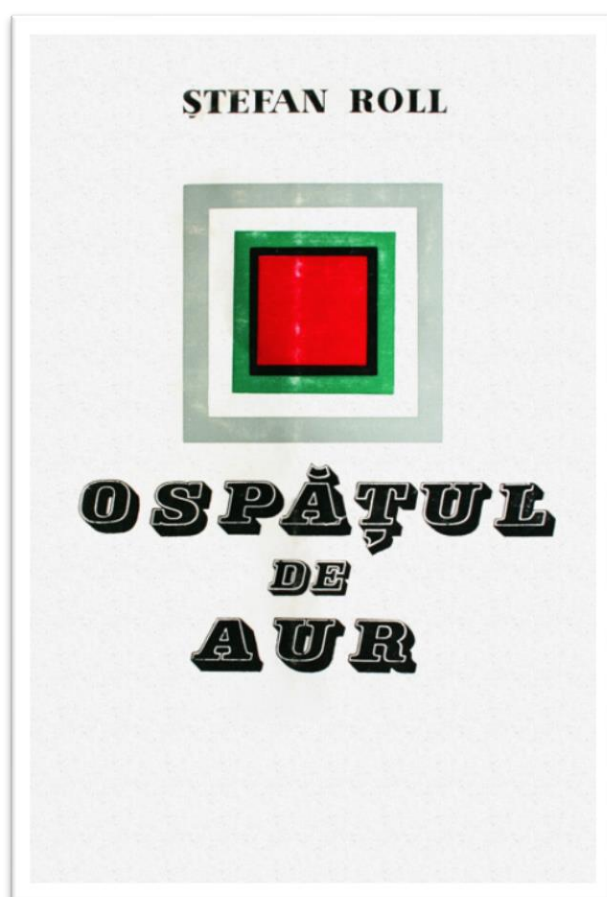
Printre înfrângeri ai vrut să isci o victorie searbădă cum ai fi vrut să păstrezi în gunoaie un buchet de raze. Dar revolta ta e postumă și inutilă. Acceptă deci antractul când un leagăn și un mormânt sunt balastele unui singur infinit doar cu întreruperea lui odată.

Vorbește cineva dincolo de cadavrul tau pipăit cu mâinile să caute dacă n-a mai rămas ascuns undeva un lacăt secret al vieții, o zi bisectă o zi postumă, o zi acuzatoare; dacă mai palpâie în vreo cuta un refugiu de frica?

Dar ce vei deveni? Aș fi absurd cu mine, neputincios în fața curajului pe care-l premeditasem, dacă ți-aș părăsi aici sufletul absent și m-aș duce la comisariat să depun stiletul și corpurile noastre amândurora. Aș fi abject dacă te-aș lăsa și m-aș pierde cu pași pieziși printre oamenii, aceeași, dintre care te-am mistuit, tăinuind o crimă care nu era decât un act de absolvire, un curaj voluntar de afirmare, un gest lucind în nebunie. Aș fi inutil dacă aș dubla cadavrul tau frumos de înger captiv, cu un hoit strâmb și desfigurat, fiindcă aș fi trebuit să mă gâtui nemaiaivând inima to subțire pentru stiletul îngust ca un fior.

Îmi provocasem anume o inimă grea și bădărană, un bocanc tropăind prin mine, ascunzându-se în pumn, sfărâmând glastrele, aceste mânuși ale florilor, testele de coca trandafirică din leagăne înclăindu-le în potcoave; izbind un gong de sânge coagulat, târșind fantomele negre și ude de roua ale pisicilor pe jgheaburi; mutilând florile gerului.

Rugul infim din sobă murise și cenușa îți acoperi pleoapele cu o pulbere de iris. Cheia se invârti în broasca singura ca o găză de metal în somn și de la sine ușa se deschise ca o vedenie. Dacă ai fi căzut într-o-o gondola de heliotropi, azvârlindute de pe balconul îngust de lemn, n-as fi ezitat s-o fac pentru priveliștea de o secundă, pentru traiectoria albă a căderii tale. Dar te-am încărcat pe umeri ca un hamal dintr-un port de fildeș și am scoborît scările mici ieșind pe străzi, când ziua începu să mișune prin draperii și am trecut printre oamenii grăbiți sub propriii lor pași, printre proletarii pătrați ca fabricile, prin toate zilele cu agenții apărării publice, neputincioși de-a ne face ceva, temători de-a ne atinge, fiindcă, niciodată, nimeni n-a știut care din not doi era cadavrul.

Original colecția Lydia Elron

Transcripții SAGA

AG -2023